

Привітання, Маринко! Ти жабі ліна. Мы ўжо даўно не бачыліся. Як ты там жывеш? Што новага? У мяне, канрыклад, столькі ўсяго адбылося: з класам ездзіла ў Лядовы палац у Лунінец, з бацькамі пабывала ў Бродна, а ашго мая Руся нарадзіла траіх канянят! Але ўсе гэта — дробязі ў параўнанні з тым, што са мною здарылася на мінулым тыдні!

Я з бацькамі п'ядзела тое-сёе па тэлевізары. Спыніліся на адной перадачы, у якой расказвалі проі чалавека, чый лёс проста не мог пакінуць нас абыхаваўшымі. Акамі дукладна, то гэты чалавек стаў для мяне героем. Смерцерам, Марынка! Ён знешне зусім не падобны на тых, комо малююць у коміксах. Але моц яго духу і шчырыя душы ўражваюць!

Гэтого чалавека звалюць Аляксей Талай. Яму трыццаць шэсць гадоў. А жыве ён у Орині Віцебскай вобласці. Еўрапейскія СМЭ ахаракізілі яго „апошняй ахвярай Другой Сусветнай войны“. У Аляксея няма рук і ног. Ён адабраўся стараля ліна, якая прапала ў замяці больш за паўстагоддзя гадоў, нібы таскачым мехавітам яго.

Лёны было тады шаснаццаць... За вокнамі мой... Хутка святая Терамоі... Ён едзе ў вёску, коб навішываць сваёму дзядушню-ветэрака з радаснай дотай... Заіўваея грунху дзяцей, якія расклалі вочнігта коля лесу... Вяртаюся, коб не было бяда, затаптаць агонь... І тут... Выход!

Уаві сабе, Марынка, што адгуваю гэты хлопчык, каі зраўняе, што ён жыццё ўжо больш нікоі не будзе ракейшым. Ён мая саша, шукаючы гісторыю Аляксея, шылагла какані. Нам было яго вельмі шкада. Але шкадавакне наша змянілася павалат да гэтага чалавека. Бо ён не здаўся, уайшоў у сабе сіл, ацупаў пасля мнства аперацыі і навукуся жыць у

своїм новим цем.

Зараз їм кавалять у родині граде безсмерт. У яю гайверка
дзвоні, для якіх Лема — самі лемі бацька. Ён імен парадим-
нійскій зберній на плавани і кавалять ужо майстар старту. Ён
не тільки поднасяю абслудувае сабе і дапамагае своїм род-
ным, але тож самі займаюцца добротахнасяю. Аляксей
аб'ездзіў ужо паўсвету з матывацыйнай праграмай, у якой
ён расказвае людзям свою жыццёвую гісторыю.

Ведоеш, Марыйка, кося прагляду перадаць ім сядзель і
абсалютнай сімплі. У кожнага з нас свет перакруціўся
дапоўны нагамі. Першай загаварыла маці. Яна прапа-
навала аднукаць Аляксея ў інтэрнэце. Мы вырашылі напі-
саць яму словы паўзакі за тое, што ён жыў сярод нас і да-
зваў інакш у яю вучыцца, з'яўляюцца прыкладам для многіх.
Падумаў на яго лоснесі, хоганца робіць добра, падаваўца кожнаму
дню і не звяртаць увагі на дробныя непрыемнасці.

Учымся, ён нам дамоў адказ амаль адразу, паўзахаваў
за добрыя словы і каваляць пахвоціў сямейныя протаздвошкі,
якія мама розмясціла на сваёй старонцы.

Кажаць, што мы здзівіліся, — нічога не сказаць, нішто з
нас не пакаў такога. Аказваецца, ён амаль і такі звнаіны,
просты, свой... І мне стала сорамна за маё да яго на-
давання. Ён не той, каго можна шкадаваць! Ён трэба на-
парываць! Аляксей літць сабе шчаслівым гонахвелем.
Як таму б нам, людзям з рукамі, з нагамі, з галовай на
пятах, не падаваўца гэтай жаўцю, не здзяйсняць добрыя
ушыкі, не любіць ушх, хто побач?

Вось такі ён, Марыйка, мой герой! Знаёмства з гісторы-
яй Аляксея Жалая кавата запаліла ў маёй душы аленгак
доброты. Я б хацела падзяліцца ім з табой! Жадаю табе,
сяброўка, каб на тваім шляху сустракаліся толькі суніен-

ныя людзі і каб кожная новая справа прыносіла табе вялі-
кае задавальненне. Жыў міне аб сваіх поспехах, не прымусвай
дзяўча чакаць!

Ва хутка!

Твая саброрка Міна.

23.01.2019

P.S. Парэгі дарагі мой герой святкавай свой пры-
цаць шосты дзень нараджэння! ☺

